
Aan de orde is het **debat** naar aanleiding van een algemeen overleg op 11 maart 2010 over **de Milieuraad**.

□

Mevrouw **Ouwehand** (PvdD): Voorzitter. Verandering van het klimaat en het verlies van biodiversiteit vormen de grootste problemen van onze generatie. Nederland en Europa hebben geen mooie rapportcijfers. Het beleid wordt sterk getypeerd door het denken in moeilijkheden en onmogelijkheden. Het kabinet zegt stevige ambities te hebben voor het nieuwe Europese biodiversiteitsbeleid, maar de minister wil eerst kijken of het allemaal wel haalbaar, betaalbaar en realistisch is. Dat klinkt misschien wel redelijk, maar het is in dit geval echt een fundamenteel verkeerd uitgangspunt, want de inzet van het kabinet komt hierop neer: we willen wel, maar alleen als het niet te moeilijk wordt. Dat kan niet. Onze aarde zal hoe dan ook leefbaar moeten blijven. Natuurlijk moeten we alle mogelijkheden bezien, maar wel in die volgorde van commitment. Er kunnen geen concessies worden gedaan aan het behoud van onze leefomgeving. Dat signaal moet Nederland afgeven. Alleen dan heeft die ambitie iets te betekenen. Vandaar de volgende motie.

Motie

De Kamer,

gehoord de beraadslaging,

overwegende dat biodiversiteit geldt als kritisch natuurlijk kapitaal omdat het van onvervangbare waarde is voor het leven op aarde;

overwegende dat het verlies aan biodiversiteit nauw samenhangt met klimaatverandering en dat dit door de gezamenlijke planbureaus is aangemerkt als veruit het belangrijkste duurzaamheidsprobleem van onze tijd;

overwegende dat het doel om het biodiversiteitsverlies in 2010 te stoppen niet wordt gehaald en dat als gevolg daarvan veel ecosystemen het "point of no return" gaan bereiken of zelfs al hebben bereikt;

overwegende dat het verlies aan biodiversiteit Europa jaarlijks 50 mld. kost;

van mening dat er geen enkele twijfel mag bestaan over de noodzaak en de wil om de nu nog resterende biodiversiteit te behouden en te versterken voor de toekomst;

verzoekt de regering, zich krachtig en zonder voorbehoud uit te spreken voor het hoogst mogelijke ambitieniveau bij de onderhandelingen over een nieuw Europees biodiversiteitsdoel voor 2020 en een lange termijnvisie voor 2050,

en gaat over tot de orde van de dag.

De **voorzitter**: Deze motie is voorgesteld door de leden Ouwehand en Vendrik. Naar mij blijkt, wordt de indiening ervan voldoende ondersteund.

Zij krijgt nr. 327 (21501-08).

Mevrouw **Ouwehand** (PvdD): Een laatste opmerking: het is niet de vraag of wij het ons wel kunnen veroorloven om maatregelen te treffen om de biodiversiteit te beschermen, het is allang duidelijk dat wij het ons niet kunnen veroorloven om het niet te doen.

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.

De **voorzitter**: Het woord is aan de minister. Wij zijn allen afgeleid door de stropdas van de heer Wilders, maar toch is het woord aan de minister.

□

Minister **Huizinga-Heringa**: Voorzitter. Wij hebben vanochtend uitgebreid gesproken over de komende Milieuraad, waarbij ook de inzet van Nederland op het onderwerp biodiversiteit aan de orde kwam. Bij motie verzoeken de Partij voor de Dieren en GroenLinks de regering om zich krachtig en zonder voorbehoud uit te spreken voor het hoogst mogelijke ambitieniveau bij de onderhandelingen over een nieuw Europees biodiversiteitsdoel voor 2020 en een langetermijnvisie voor 2050. Ik kan daarvan zeggen dat Nederland voorstander is van het meest ambitieuze doel; dat is vanochtend ook gewisseld. Tegelijkertijd hecht Nederland eraan om niet alleen voorstander van een doel te zijn, maar om er ook voor te zorgen dat het doel wordt gehaald. Als je het meest ambitieuze doel nastreeft, is het ook van belang om te kijken of het haalbaar is en met welke maatregelen het dan gehaald zou moeten worden. Vandaar dat ook de haalbaarheid en het realisme een rol spelen bij de opvatting die Nederland uit zal dragen. Er komt een EU-strategie met maatregelen en een impact assessment. Dan kan de Kamer nogmaals spreken over de inzet van Nederland. Voor het moment ontraad ik de motie, omdat daarin wel ambities worden uitgesproken, maar geen nadruk wordt gelegd op het ook werkelijk uitvoeren en uitvoerbaar maken van de ambities, en dat vindt Nederland ook belangrijk.

De beraadslaging wordt gesloten.

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.